

NORSK LOVTIDENDE

Utgitt efter offentlig foranstaltning ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 7

Utgitt 24 februar.

1926

Skrivelse fra Landbruksdepartementet, hvorved departementet i medhold av plakat av 20 mai 1921 om foranstaltninger til bekjempelse av potetkreft, kfr. lov nr. 15 av 21 juli 1916, erklærer gården Syrtveit i Evje i Aust-Agder fylke smittet av potetkreft. 10 febr.

I henhold til plakaten av 20 mai 1921 punkt 3 er det på nevnte gård inntil videre forbudt å dyrke poteter. Enn videre er det forbudt å transportere bort fra dette område poteter, potetgress, rotvekster og grønnsaker som selges med medfølgende rotdele, grønnsaker til utplantning, purre, rødløk, skalotløk og stangselleri samt jord, gjødsel og all slags kjøkkenavfall.

Overtredelse herav medfører straffansvar.

Skrivelse fra Socialdepartementet, hvori meddeles, at departementet i henhold til lov av 29 mai 1925 § 3 stadfester den av Skien bystyre i møter den 18 desember f. å. og 4 februar d. å. fastsatte vedtekt angående lukningstid for barber- og frisørforretninger utenfor den lukningstid som følger av lovens §§ 1 og 2, dog med nogen endringer av redaksjonell art. 15 febr.

Vedtekten, som trer i kraft den 1 mars 1926, lyder i den stadfestede form således:

«Barber- og frisørforretninger skal med nedennevnte undtagelser holdes lukket fra kl. 7 aften til kl. 8½ morgen.

De siste 8 hverdager før julaften er det tillatt å holde åpent til kl. 8 aften.

Julaften lukkes kl. 3 em., nyttårsaften, påske- og pinse-aften kl. 5 em., 1 mai kl. 2 em. og St. Hansaften kl. 3 em. 17 mai holdes helt lukket, medmindre dagen faller på mandag. I så fall kan det holdes oppe fra kl. 8 morgen til kl. 12 middag.

Overtredelse av denne vedtekt straffes efter loven. Jfr. straffelovens § 339, 2.»

Skrivelse fra Arbeidsdepartementet, hvorved oversendes 17 febr. forskrifter for Ålgård brandvern

Forskriftene, som i henhold til bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 4 juni 1920, jfr. kongelig resolusjon av 11

17 febr. desember 1924, d. d. er godkjent av departementet i henhold til brandlovens §§ 23, 24 og 27, jfr. § 67, er sålydende:

1. Brandvernet deles i følgende 3 avdelinger: 1. Sprøitekorpsset. 2. Seilkorpsset. 3. Redningskorpsset. Dessuten 4 politimenn.

2. Brandvernets befal består foruten brandchefen av 1 brandmester og 1 avdelingsfører for hvert av de i nr. 1 nevnte 3 korps. Brandmester og avdelingsførere ansettes og beordres av brandstyret efter brandchefens innstilling.

3. Brandstyret, samt det ved brandvernet ansatte befal, avholder møte hvert år i april for å komplettere mannskapet i brandvernets forskjellige avdelinger.

4. Det påhviler brandchefen:

1. Å føre det stadige overtilsyn med, samt fortegnelse over brandvesenets redskaper, slukningsarrangements m. v. og i tilfelle mangler straks å besørge disse rettet. Likeledes har han efter derom fattet beslutning å besørge nye redskaper anskaffet og snarest innøvet,
2. å føre overtilsyn med brandsyn og feiervesen,
3. å føre rulle over brandvernet, ordnet i avdelinger med avdelingsførere, strålemestre (2 pr. slange), slangevoktere, kummenn (hydrantvakter) samt politi, og skal stedse føre denne à jour,
4. å være til stede ved alle øvelser og lede disse med assistanse av brandmesteren,
5. i ildebrandstilfelle å føre den direkte kommando over brandvernet under sluknings- og redningsarbeidet, i tilfelle han har forfall tar brandmesteren kommandoen,
6. å kontrollere — i fornøden utstrekning — at brandmesteren utfører de ham påhvilende plikter,
7. i tilfelle permisjon som gis av brandrepresentantskapets ordfører å underrette sin stedfortreder, brandmesteren. Brandchefen og stedfortrederen (brandmesteren) må aldri samtidig være fraværende.

5. Brandmesterens plikter:

Brandmesteren er ansvarlig for at brandredskapene holdes i god stand, og at de alltid holdes alarmberedt. Forefunne mangler anmelder han straks til brandchefen.

Han har:

1. å sørge for den fornødne luftning og rengjøring av redskapshusene;
2. å holde alle brandslukningsapparater og redningsapparater samt verktøi for samme i orden;
3. i tide og grundig å rengjøre de slanger m. v. som er blitt benyttet under brand eller til øvelse, samt få slangene tørket og omhyggelig opprullet på slangekjerrer eller haspler;

4. å være til stede ved alle øvelser og herunder være til hjelp under instruksjonen av brandvernet, eller — i tilfelle av brandchefens fravær — selv lede øvelsene; 17 febr.
 5. å undersøke og — i fornøden utstrekning — prøve de innvendig i fabrikklokalene ophengte slanger, slukningsapparater m. v. Han undersøker likeledes 1 gang hver måned om samtlige ildfaste dører er i orden, at de er hele, slutter tett til døråpningen og ikke på nogen måte belemres av varer eller gjenstander så at deres bruk vanskelig gjøres;
 6. å sørge for at samtlige faste stiger og de opsatte takstiger holdes forsvarlig vedlike og alltid er i fullt brukbar stand;
 7. i fornøden utstrekning prøve hydrantene, om de er i orden, i den kolde årstid være opmerksom på at de ikke fryser. Dessuten må han stadig ha sin opmerksomhet henvendt på at adgangen til samtlige hydranter og brandkummer ikke på nogen måte hindres eller vanskeliggjøres;
 8. å anmelde til brandchefen enhver feil eller mangel ved brandredskaper eller redningsapparater, og sørge for at de blir rettet snarest mulig;
 9. når han er fraværende å melde dette til brandchefen. Han må ikke være fraværende over 1 døgn uten innhentet permisjonstillatelse hos brandchefen.
6. Avdelingsførerens plikter:
- Avdelingsføreren har kommando over avdelingens mannskap.
1. Han må under brand og øvelser gi klar og grei beskjed og treffe de fornødne sikkerhetsforanstaltninger for at uhell ikke skal inntreffe.
 2. Han må nøie kjenne samtlige hydranters og brandkummers plass, samt være fullt lokalkjent overalt i fabrikkene så vel uten- som innendørs.
 3. Han må ved brandmanøver øve sig på å gi ordre til sin avdeling overensstemmende med de anordninger brandchefen eller brandmesteren har truffet.
 4. Ved brand må han gå frem med største omtanke, men også modig og energisk opby alt for å sikre et heldig samvirke mellom brandvernets forskjellige avdelinger.
 5. Han behandler mannskapet rolig men bestemt, og fører fortegnelse over samme.
 6. Avdelingsførerens stedfortreder utfører hans tjeneste under fravær.
 7. Han må ikke være fraværende over 1 døgn uten innhentet permisjonstillatelse hos brandchefen.

17 febr.

7. Brandmannskapets plikter:

Mannskapene står direkte under vedkommende avdelingsfører.

1. De skal utvise punktlighet, ro, utholdenhet og lydighet mot sine førere, og hvor det gjelder, mot og beslutsomhet.
2. Mangler ved brandredskaper og utrustningsgjenstander anmeldes straks avdelingsføreren.
3. Under brand har ethvert medlem av brandvernet i tilfelle ingen motsatt ordre gis, snarest mulig å begi sig til det sted hvor vedkommende avdelingsmateriell er opbevart for med dette hurtigst mulig å begi sig til brandstedet.
4. Det er mannskapet forbudt ved brand og øvelser å forlate sin plass uten sin førers tillatelse.

8. Det påhviler politiet under brand og øvelser å holde uvedkommende, som kan hindre mannskapene i deres arbeide, borte. Likeledes har det å påse at all trafikk ledes bort fra og utenom brandstedet.

9. Øvelser for det hele brandvern eller deler av samme foretas efter brandchefens ordre så ofte som denne finner det nødvendig, dog minst 1 gang årlig.

10. Det påhviler huseierne i ildebrandstilfelle om nødvendig hurtigst mulig å bringe sine brandredskaper, spann m. v. til brandstedet. Likeledes å gi brandvernet adgang til hus og grunn, brønn, og andre vannbeholdninger.

Under brand plikter enhver på brandvernets forlangende å yde all den hjelp som han måtte være i stand til. Det er plikt for enhver som opdager skadeilds utbrudd, straks å varsle brandvernet, underrette husets og nabohusenes beboere herom, og på enhver måte søke å dempe ilden. Det innskjerpes, at ethvert hus innen brandkommunen er pliktig til å holde lovlig brandstige.

11. Overtredelse av ovennevnte bestemmelser, eller brandloven for øvrig, vil bli straffet således som bestemt i lov av 15 august 1908, § 63.

18 febr.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet, hvori meddeles, at departementet i medhold av den ved kongelig resolusjon av 7 juli 1902 gitte bemyndigelse d. d. har truffet bestemmelse om, at det ved nevnte resolusjon (jfr. departementets skrivelse av 30 mai 1904) utferdigede jordsalgsreglement for Finnmark herefter skal lyde således, forsåvidt angår reglementets § 8:

«Efternevnte staten tilhørende eiendommer og herligheter kan, hvor og når sådant anses tjenlig og kan skje uten skade for eller til fremme av de i lov om avhendelse av statens jord

og grunn i Finnmarken amts landdistrikt av 22 mai 1902 § 1 18 febr. omhandlede interesser, bortforpakes:

- a) Utmarksslåtter, som efter bemeldte paragraf, litra c, ikke er gjenstand for avhendelse.
- b) Boplasser, hvis avhendelse anses utilrådelig.
- c) Torvmyrer, der kan avgi handelsvare.
- d) Klipper og strandstykker, som efter forholdene ikke kan ventes benyttet av den fiskende almue.
- e) Sten- og skiferbrudd, der kan avgi handelsvare.
- f) Tomter til opførelse av rorboder og fiskehjelder, når sådanne aktes opført av fiskerne selv.
- g) Fuglevær.
- h) Rett til jaktstuer og fiskevann.
- i) Rett til fiskeri efter laks og sjørret.
- j) Udyrkede strekninger, tjenlige til seterbruk.
- k) Rett til istak.

Hvor sådant av vedkommende rekvirent forlanges, eller av det offentlige til forebyggelse av tvil og tvist anses ønskelig blir forpaktningens gjenstand å bestemme og i tilfelle å betegne ved tydelige merker under en opmålingsforretning, der avholdes overensstemmende med efterstående § 9.

I tilfelle av tvist mellem lensmann og rekvirent angående bestemmelse om, at opmåling skal holdes, avgjøres dette av Jordsalgskommisjonens formann, hvis avgjørelse kan begjæres innbragt for amtmannen.

De under litra f nevnte tomter bortforpakes efter reglene i lov av 3 august 1897 angående saltvannsfisket i Finnmarken, dens § 29.

Seterplasser bortforpakes ikke til plasser men til gård eller flerhet av gårder og for et tidsrum av inntil 30 år. Ved forpaktningstidens utløp kan forpaktningen fornyes på samme tid. Forpaktning av boplasser efter litr. b kan innrømmes på inntil 30 år, forpaktning av klipper og strandstykker efter litr. d på inntil 30 år, forpaktning av fiskevann efter litr. h på inntil 20 år.

For øvrig må bortforpaktning ikke skje på lenger tid enn 5 år og ikke kortere tid enn 1 år.

Andragende om forpaktning skal innsendes til lensmannen som regel innen hvert års 1 februar og inneholde de til andragendets avgjørelse i hvert enkelt tilfelle ønskelige opplysninger, kfr. foranstående § 2, også om den årlige leie, som bys. Bortforpaktningene skjer underhånden eller ved auksjon efter formannens bestemmelse.

Når forpaktningens gjenstand er av ringe verdi, eller bilighet i øvrig taler herfor, bør ved forpaktningstidens utløp fornyelse skje med samme forpakter.»

18 febr. **Skrivelse** fra Arbeidsdepartementet, hvorved i henhold til den ved Regjeringens resolusjon av 11 desember 1924 gitte bemyndigelse bestemmes at grensene for Hommelvik brandkommune og bygningsdistrikt utvides overensstemmende med Malvik herredsstyres beslutninger i møter den 15 desember 1925 og 2 februar 1926, jfr. §§ 65 og 66 i lov om brandvesenet av 15 august 1908 og § 88 i bygningsloven av 27 juli 1896.

Den av herredsstyret vedtatte grensebeskrivelse er sålydende:

«Fra en større sten i fjæren ca. 75 m. i nord for Hommelvik Tøndefabrikk går grensen i rett linje i østlig retning til en sten i merkesgjerdet mellom Nygården og Foten på østre side av hovedveien, følger derefter hovedveien til stien som fører ned fra Hommelvik og støter sammen med hovedveien ved Solbakken, derfra i rett linje til broen i veien mellom Sandvang og vestre Sandmark, herfra i rett linje i sydvestlig retning over Karlsruys jorde til hjørnet av gjerdet mellom «Lunden» og Karlsruys dyrkede mark ca. 20 m. i nordøst for «Raustua» på Karlsruys. Herfra i rett linje i sydøstlig retning til spissen av Nessets jorde i sydøstlig retning fra Nessets huser hvor Homla elv danner en bukt, derfra i rett linje til nordøstre hjørne av gjerdet mellom Evenshaug og Nesset, herfra i rett linje til et punkt i fjellet 20 m. i syd for husene på Borkdal, dog således at bebyggelsen på Nesheim innbefattes. Herfra i nordvest i rett linje over vanninntaksdammen i Borkdalen til et punkt i «Klokkatiberget». Derefter følger linjen foten av Mobergene til der hvor 2 bekkefar støter sammen ved vanninntaksdammen i Moløften, følger derpå Moberken til et punkt i fjellet ved samme bekk 50 m. ovenfor hovedveien, herfra i rett linje til et punkt i fjellet 25 m. vest for husene på Berglund, herfra i rett linje til et punkt i fjellet 25 m. syd for husene på Morseth, derfra i rett linje til et punkt 20 m. vest for søndre hjørne av den gamle kraftstasjon på Halstad, hvor linjen skjærer elektrisitetsverkets høispentledning, herfra følges høispentledningen til der hvor denne danner en vinkel omtrent 140 m. i vest for uthusene på Grønberg, herfra går linjen i nordøst til sydøstre hjørne av eiendommen Belfort og fortsetter derfra i rett linje i samme retning ned til sjøen.»

19 febr. **Skrivelse** fra Socialdepartementet, hvori meddeles, at departementet i medhold av kongelig resolusjon av 25 april 1924 i henhold til lov nr. 5 av 2 april 1917 § 3 har bestemt, at den som i Nord-Varanger herred gjør sig en næring av å drive herberge og bevertning med mat og drikke fra 15 mars 1926 å regne skal ha bevilling.

Lov om forandring i lov om veivesenet av 20 febr. 21 juni 1912. **Nr. 1.**

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 28 januar 1926 sålydende:

I.

Nedennevnte paragrafer i lov av 21 juni 1912 om veivesenet skal herefter lyde således:

§ 68. Kongen kan utferdige almindelige regler for all gående, kjørende og ridende trafikk på vei eller gate som er åpen for almindelig ferdsel, gjeldende for hele riket.

Efter andragende av vedkommende herreds- eller bystyre og efterat på landet fylkesveistyrets og i by politimesterens uttalelse er innhentet, kan Kongen derhos utferdige særlige regler for vedkommende kommune.

§ 69. Forseelser mot forskrifter som er utferdiget i henhold til foregående paragraf, straffes med bøter og behandles i de for politisaker bestemte former.

§ 75. Anmeldelser om overtredelser av denne lov innsendes til overingeniøren for vedkommende fylkes veivesen, som efterat den anmeldte er gitt anledning til å uttale sig, sender saken til fylkesmannen.

Denne bestemmelse gjelder ikke forseelser mot forskrifter utferdiget i henhold til § 68, jfr. § 69.

§ 78. Nærværende lovs bestemmelser skal også gjelde for ladesteder som ikke har eget kommunestyre.

Kongen kan gjøre de av nærværende lovs bestemmelser som dertil finnes egnet, gjeldende for kjøpstæder og ladesteder som har eget kommunestyre, forsåvidt de ikke allerede efter sitt innhold gjelder det hele rike (jfr. § 68).

II.

Nærværende lov trer i kraft efter Kongens nærmere bestemmelse.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 20 februar 1926.

HAAKON.

(L. S.).

Joh. Ludw. Mowinckel.

N. F. Leganger.

20 febr.

Nr. 2.

Lov um motorvogner.

VI HAAKON,

Noregs Konge, gjer kunnigt:
at oss hev vorte fyrelagt
vedtak frå Stortinget, frå 9
februar 1926, lydande so:

Kapitel I.

*Storleik, innreiding og utstyr
av motorvogner.*

§ 1. Med motorvogn (motorkøyrety, automobil) meiner denne lovi alle køyrety som hev kraftmaskine til framdrift og er etla til å føra folk eller gods. I same meining skal dette namnet nyttast i dei fyresegner som vert gjevne med heimel i denne lovi.

Skeinegangsvogner kjem ikkje inn under denne lovi. Heller ikkje lokomobilar, jordbruks- og vegarbeidsmaskinar eller motorvogner som er i brandstellet si tenest. Trengst det serlege fyresegner um slike køyregreidor, kann dei takast med i trafikkreglar som vert gjevne i samhøve med veglovi.

Vedkomande regjeringsdepartement avgjer um og kor langt traktorar og tilhengsvogner kjem inn under lovi.

Med dei undantak som er serskilt nemnde i § 5, gjeld det som denne lovi fastset um motorvogner, ogso motorsyklar, so langt det høver.

Oversettelse.¹⁾

Lov om motorvogner.

Kapitel I.

Størrelse, innretning og utstyr av motorvogner.

§ 1. Ved motorvogn (motorkjøretøi, automobil) forstås denne lov alle kjøretøier som har kraftmaskin til fremdrift og er bestemt til transport av personer eller gods. I samme betydning skal ordet brukes i de forskrifter som blir gitt med hjemmel av denne lov.

Skinnegangsvogner går ikke inn under denne lov. Heller ikke lokomobiler, jordbruks- og veiarbeidsmaskiner eller motorvogner i brandvesenets tjeneste. Trengs der særlige bestemmelser for disse kjøretøier, kan de inntas i trafikkregler som gis i henhold til lov om vei-vesenet.

Vedkommende regjeringsdepartement avgjør om og i hvilken utstrekning traktorer og tilhengervogner går inn under loven.

Med de undtagelser som er særskilt nevnt i § 5 gjelder det som i denne lov er fastsatt om motorvogner også motorsykler, for såvidt det passer.

¹⁾ Oversettelsen er inntatt i henhold til kongelig resolusjon av 20 februar 1926.

§ 2. Motorvognene skal vera bygde, innreidde og tilferda soleis, at fåren for brand eller sprengsmell og for skade på ferdafolk, vognmannskap og andre vegfarande vert minst mogeleg, og at dei ikkje ryk, larmar, eimar eller osar meir enn turvande.

Det er forbode å bruka hjulringar som er soleis laga at køyrevegen vert skadd i utrøngsmål.

Vedkomande regjeringsdepartement gjev nærare fyresegner um korleis hjulringane i det heile skal vera.

§ 3. Motorvognene skal vera gjorde soleis at dei er lette å snu og kann køyrast i krappe svingar. Motorvogn som veg yver 350 kg. tom, skal kunna drivast både attetter og frametter med motoren.

§ 4. Den største breiddi som motorvogn må hava, er 1,80 meter, um ho skal vera lovleg å bruka på veg eller gate som er tilgjengd for almen ferdsl.

I serlege tilfelle kann vedkomande regjeringsdepartement gjeva løyve til bruk av breidare vogn, men berre på nærare fastsette vilkår. For visse vegar kann departementet fastsetja at det berre må køyrast med smalare vogner.

Departementet kann fastsetja at det skal vera heilt forbode å bruka motorvogner som er so tunge at dei kann skada vegar, gator el-

§ 2. Motorvogn skal være bygget, innrettet og utstyrt således at fare for brand eller eksplosjon og for skade på passasjerer, betjening og andre veifarende blir minst mulig og at den ikke ryker, larmer, damper eller osar mer enn nødvendig.

Det er forbudt å bruke hjulringer som er således laget at kjøreveien blir skadet i utrøngsmål.

Vedkommende regjeringsdepartement gir nærmere bestemmelser om hvorledes hjulringene i det hele skal være.

§ 3. Motorvogn skal være bygget således at den er lett å vende og at den kan kjøres i skarpe kurver. Motorvogn som veier over 350 kg. når den er tom, skal kunne drives med motoren både bakover og forover.

§ 4. Den største bredde som motorvogn må ha, er 1,80 meter om den skal være lovlig å bruke på vei eller gate som er tilgjengelig for almen ferdsel.

I særlige tilfelle kan vedkommende regjeringsdepartement gi tillatelse til bruk av bredere vogn, men bare på nærmere fastsatte vilkår. For visse veier kan departementet fastsette, at der bare må kjøres med smalere vogner.

Departementet kan fastsette at det skal være helt forbudt å bruke motorvogner som er så tunge at de kan skade veier, gater eller

20 febr.
Nr. 2.

20 febr. ler bruer, eller at det berre
Nr. 2. skal vera lovlegt på visse
nærare fastsette vilkår.

§ 5. Motorvogn skal hava:

1. Tvo bremsar som verkar kvar for seg. For 2-hjula motorsyklar krevst berre ein brems. Vedkommande regjeringsdepartement kann godkjenna bremsesystem av særskild konstruksjon.
2. Horn (lur) som ein kann gjeva lydt signal med.

3. Etter at myrkret hev byrja eller i tett skodd:

a) 2 framlykter som kastar kvitt ljøs på vegen, so føraren kann sjå han minst 30 meter frametter. Dei skal stå jamhøgt, ei på kvar side. For 2-hjula motorsyklar krevst berre 1 slik lykt.

b) 1 baklykt som lyser klårt på kjennemerket på vogni og viser raudt ljøs att-etter.

§ 6. Styre-, bremse- og signalapparat skal vera lette å handsama. Dei skal vera sette soleis at føraren kann bruka deim utan å sleppa augo av køyrevegen, og soleis at han ikkje kann taka i mist av deim, um det so er myrkt.

§ 7. Vedkommande regjeringsdepartement kann gjeva nærare fyresegner um korleis motorvognene skal vera innreidde, og kva trygdingsgreidor og anna utstyr dei skal hava.

broer, eller at det bare skal være lovlig på visse nærmere fastsatte vilkår.

§ 5. Motorvogn skal ha:

1. To bremser som virker hver for sig. For 2-hjulede motorsykler kreves bare en bremse. Vedkommende regjeringsdepartement kan godkjenne bremsesystem av særskilt konstruksjon.
2. Horn (lur) som man kan gi lydelig signal med.

3. Etter at mørket er begynt eller i tett skodde:

a) 2 fremlykter som kaster hvitt lys på veien, så føreren kan se denne minst 30 meter fremover. De skal stå jevnhøit, en på hver side. For 2-hjulede motorsykler kreves bare 1 slik lykt.

b) 1 baklykt som lyser klart på kjennemerket på vognen og viser rødt lys bakover.

§ 6. Styre-, bremse- og signalapparater skal være lette å behandle. De skal være anbragt således at føreren kan bruke dem uten å ta øinene bort fra kjøreveien, og således at han ikke kan ta feil av dem selv om det er mørkt.

§ 7. Vedkommende regjeringsdepartement kan gi nærmere bestemmelser om hvorledes motorvognene skal være innrettet, og hvilke sikkerhetsforanstaltninger og annet utstyr de skal ha.

Kapitel II.

Melding, ettersyn og registrering av motorvogner.

§ 8. Fyrr motorvogn vert teki i bruk, skal ho meldast skriftleg til politiet (jfr. § 9) i det distriktet der eigaren — eller den som på hans vegner hev rådvelde yver vogni — er busett. Når det fell høvelegt, kann melding òg gjevast der vogni serleg vert bruka.

Motorvogn som høyrer heime i utlandet, skal meldast i samhøve med fyresegnene i § 27.

§ 9. Vedkomande regjeringsdepartementnemner upp so mange sakkunnige som det trengst, og fastset kva distrikt kvar sakkunnig skal hava. Men fyrst må fylkesvegstyret eller bystyret (formannskapet) ha sagt si meining.

Departementet gjev nærare fyresegner um korleis dei sakkunnige vert tilsette, og kva gjeremål dei skal hava.

Det vederlaget dei sakkunnige tilkjem for arbeidet sitt, vert utreidt av dei avgiftene som kjem inn etter § 34 i denne lovi. Departementet fastset kor stort vederlaget skal vera. Men fyrst må fylkesvegstyret eller bystyret (formannskapet) ha sagt si meining.

Den sakkunnige ser yver motorvogni og røkjer etter

Kapitel II.

Anmeldelse, undersøkelse og registrering av motorvogner.

§ 8. Før motorvogn blir tatt i bruk, skal den anmeldes skriftlig til politiet (jfr. § 9) i det distrikt hvor eieren — eller den som på hans vegne har rådighet over vognen — er bosatt. Når det faller hensiktsmessig, kan anmeldelse også skje der hvor vognen særlig blir brukt.

Motorvogn som hører hjemme i utlandet, skal anmeldes overensstemmende med bestemmelsene i § 27.

§ 9. Vedkommende regjeringsdepartement opnevner så mange sakkyndige som trengs, og fastsetter hvilket distrikt hver sakkyndig skal ha. Men først må fylkesveistyret eller bystyret (formannskapet) ha uttalt sig.

Departementet gir nærmere bestemmelser om hvorledes de sakkyndige skal opnevnes, og hvilke gjøremål de skal ha.

Det vederlag de sakkyndige tilkommer for sitt arbejde, blir å utrede av de avgifter som kommer inn efter § 34 i denne lov. Departementet fastsetter hvor stort vederlaget skal være. Men først må fylkesveistyret eller bystyret (formannskapet) ha avgitt uttalelse.

Den sakkyndige undersøger motorvognen og påser

20 febr.
Nr. 2.

20 febr. um reglane i kapitel I og
 Nr. 2. dei gjevne fyresegnene er
 fylgde. Er so tilfelle, gjev
 han melding um dette til poli-
 tiet. Politiet gjev skriftlegt
 køyreloyve (vognkort) for
 vogni, som fær kjennemerke
 (bokstav og nummer) og
 vert innskrivi i eit register
 med alle turvande opplys-
 ningar.

§ 10. Den sakkunnige hev
 plikt på seg til å sjå yver
 vogni på nytt so ofte det
 er turvande. Departementet
 gjev nærare fyresegner um
 dette.

Viser det seg ved ettersy-
 net seinare at vogni ikkje
 lenger svarar til dei kravi
 som er sette i lovi, eller i dei
 fyresegnene som er gjevne
 med heimel i lovi, skal kjen-
 nemerki takast av vogni og
 forbod setjast mot at ho
 vert bruka. Det same gjeld
 dersom vogni etter tilsegjing
 ikkje møter fram til etter-
 syn.

Når trygdingi etter § 11
 hev gjenget ut, er det forbode
 å bruka motorvogni. I slike
 tilfelle skal kjennemerki ta-
 kast av.

§ 11. Fyrr køyreloyve
 vert gjeve, må det vera lagt
 ned ei trygd hjå politiet for
 det skadebotandsvaret som
 bruken av motorvogni kann
 føra med seg. Trygdi må
 vera godkjend av politiet.
 Godkjenningsi kann takast
 tilbake, so at ny trygd må
 til.

Trygdi kann vera reide
 pengar, bankbok, verdipapir

at reglene i kapitel I og de
 gitte bestemmelser er fulgt.
 Er det tilfelle, gir han mel-
 ding om dette til politiet. Poli-
 tiet gir skriftlig kjøretilla-
 telse (vognkort) for vognen,
 som får kjennemerke (bok-
 stav og nummer) og blir inn-
 skrevet i et register med alle
 nødvendige opplysninger.

§ 10. Den sakkundige plik-
 ter å undersøke vognen på
 nytt så ofte det er nødvendig.
 Departementet gir nærmere
 bestemmelser om dette.

Viser det sig ved den/se-
 nere undersøkelse at vog-
 nen ikke lenger svarer til de
 krav som er satt i loven el-
 ler i de bestemmelser som
 er gitt med hjemmel av lo-
 ven, skal kjennemerkene tas
 av vognen og der skal gis
 forbud mot at den blir brukt.
 Det samme gjelder dersom
 vognen efter tilsigelse ikke
 møter frem til undersøkelse.

Når garantien efter § 11
 er trådt ut av kraft, er det
 forbudt å bruke motorvog-
 nen. I slike tilfelle skal
 kjennemerkene tas bort.

§ 11. Før kjøretillatelse
 blir gitt, må der være depo-
 nert en garanti hos politiet
 for det erstatningsansvar
 som bruken av motorvognen
 kan føre med sig. Garantien
 må være godkjent av poli-
 tiet. Godkjennelsen kan tas
 tilbake, således at ny garanti
 blir nødvendig.

Garantien kan være kon-
 tante penger, bankbok, ver-

eller trygdingsfråsegn frå eit trygdslag. Vedkommende regjeringsdepartement set upp skjema for slike og kann avgjera kva trygdslag skal godtakast som trygdegjevar. Trygdi skal minst svara til 10 000 kronor for kvar skadd person og 5 000 kronor for annan skade, men tarv likevel ikkje vera yver 20 000 kronor ialt for kvar ulukke.

I trygdingsfråsegni skal det m. a. stå, at skadelidaren kann halda seg til trygdi eller trygdslaget likefullt um den skadebotskyldige er søkjegod, og at søksmål kann reisast direkte mot trygdslaget.

Når det er gjort krav um skadebot av trygdi, er det ulovleg å bruka vogni fyrr ny godkjend trygd er gjevi for det framtidige andsvaret. Med den nemnde avgrensning for kvar ulukke, skal trygdingsfråsegni frå eit trygdslag gjelda alle skadebotskyldnader som kann koma upp.

Når fleire hev krav på skadebot, og trygdi ikkje rekk til, skal ho bytast millom dei etter storleiken på den delen av kravi som ikkje er gjeve like for av den eller dei skadebotskyldige.

Trygdi skal gjelda utan tidgrense, men kann segjast upp med 2 månaders varsel. Når trygdi hev

dipapirer eller garantierklæring fra et forsikringsselskap. Vedkommende regjeringsdepartement fastsetter skjema for garantierklæringen og kan avgjøre hvilke forsikringsselskaper skal godtas som garantister. Garantien skal minst svare til kr. 10 000 for hver skadet person og kr. 5 000 for annen skade, men behøver allikevel ikke å utgjøre mer enn kr. 20 000 i alt for hver ulykke.

I garantierklæringen skal det bl. a. stå at den skadelidte kan holde sig til garantien eller forsikringsselskapet selv om den erstatningspliktige selv har midler, og at søksmål kan reises direkte mot forsikringsselskapet.

Når der er gjort krav om fyldestgjørelse av garantien, er det ulovlig å bruke vognen før ny godkjent garanti er gitt for det fremtidige ansvar. Med den nevnte begrensning for hver ulykke skal garantierklæringen fra et forsikringsselskap gjelde alle erstatningsforpliktelser som kan opstå.

Når flere har krav på erstatning og garantien ikke rekker til, skal den deles mellom dem efter størrelsen av den del av kravene som ikke er dekket av den eller de erstatningspliktige.

Garantien skal gjelde uten tidsbegrensning, men kan opsies med 2 måneders varsel. Når garantien er bort-

20 febr.
Nr. 2.

20 febr. halde upp å gjelda, er det
Nr. 2. ulovleg å bruka vogni fyrr
ny trygd er gjevi og god-
kjend.

For skade som er gjort medan trygdi stod ved makt, kann ein halda seg til trygdi ogso etter at ho hev halde upp å gjelda. Men då må kravet vera framsett skriftleg innan eit år etter at trygdi gjekk ut.

For motorvogn som høyrer til Staten eller ein kommune, trengst ingi trygd. Heller ikkje for motorvogn åt framand makts legasjons-sjef som er akkreditert her.

§ 12. Når motorvogn skifter eigar, skal både den tidlegare og den nye eigaren utan drygging melda det skriftleg til politiet.

Vert motorvogn flutt frå eit distrikt til eit anna, skal det meldast skriftleg i baa distrikta. Skal motorvogni framleis brukast, må ho få kjennemerke påsett i det nye distriktet.

§ 13. Politiet kan gjeva serskilt kjennemerke (prøvenummer) til bruk for demonstrasjon, prøving og flytjing av motorvogner, etter reglar som departementet set.

§ 14. Departementet gjev nærare fyresegnar um melding, ettersyn, registrering, trygdgjeving og kjennemerking.

falt, er det ulovlig å bruke vognen før ny garanti er gitt og godkjent.

For skade som er gjort mens garantien stod ved makt, kan man holde sig til garantien også efterat den er trådt ut av kraft. Men da må kravet være fremsatt skriftlig innen et år efterat garantien trådte ut av kraft.

For motorvogn som tilhører staten eller en kommune trenges ingen garanti. Heller ikke for motorvogn tilhørende fremmed makts legasjonschef som er akkreditert her.

§ 12. Når motorvogn skifter eier, skal både den tidligere og den nye eier uten opphold melde det skriftlig til politiet.

Blir motorvogn overført fra et distrikt til et annet, skal det meldes skriftlig i begge distrikter. Skal motorvognen fremdeles brukes, må den få kjennemerke påsatt i det nye distrikt.

§ 13. Politiet kan gi særskilt kjennemerke (prøvenummer) til bruk for demonstrasjon, prøvning og flytning av motorvogner, efter regler som departementet fastsetter.

§ 14. Departementet gir nærmere regler om anmeldelse, undersøkelse, registrering, garantistillelse og bruk av kjennemerker.

Kapitel III.

Fører av motorvogn.

§ 15. Den som skal føra motorvogn, må vera minst 18 år gamall og ha førarkort utferda av politiet. Ingen kann få førarkort utan han hev stade grundig prøve for ein sakkunnig.

Den som skal kunna få godkjenning til førar må leggja fram vitnemål frå politiet på heimstaden for at han er pålitande og edrueleg og at det for sitt vedkomande finn honom skikka til førar, og vitnemål frå lækjar um god syn og god helse.

Den som skal føra motorvogn for offentleg skyssing, må ha fylt 21 år, og den sakkunnige må etter ei ny prøve ha funne honom skikka til slik skyssing. Fyre denne prøvingi må føraren ettervisa at han hev køyrt motorvogn stendigt i minst 6 månader.

Førarkort må ingen få som i dei siste 3 åri er straffa for fyll.

Førarkort gjeld for 5 år um gongen.

Den som hev køyrt motorvogn endå han ikkje hadde førarkort, kann ikkje få slikt fyrr minst $\frac{1}{2}$ år er gjenge sidan den ulovlege køyringi gjekk for seg. Er det gjort nokon større skade ved køyringi, skal han ikkje kunna få førarkort fyrr um minst 1 år.

Departementet gjev nærare fyresegner um dei her

Kapitel III.

Fører av motorvogn.

§ 15. Den som skal føre motorvogn, må være minst 18 år gammel og ha førerkort utferdiget av politiet. Ingen kan få førerkort uten at han har bestått en grundig prøve for en sakkundig.

Den som skal kunne godkjennes som fører, må fremlegge vidnesbyrd fra politiet på hjemstedet for at han er pålitelig og edruelig og at det for sitt vedkommende finner ham skikket som fører, og vidnesbyrd fra læge om godt syn og god helse.

Den som skal føre motorvogn for offentlig personbefordring, må ha fylt 21 år, og den sakkundige må etter en ny prøve ha funnet ham skikket til slik personbefordring. Før denne prøve må føreren godtgjøre at han har kjørt motorvogn stadig i minst 6 måneder.

Ingen må få førerkort som i de siste 3 år har vært straffet for beruselse.

Førerkort gjelder for 5 år om gangen.

Den som har kjørt motorvogn uten å ha førerkort, kan ikke få sådant fører minst $\frac{1}{2}$ år er gått siden den ulovlige kjøring fant sted. Er der gjort nogen større skade ved kjøringen, skal han ikke kunne få førerkort før om minst 1 år.

Departementet gir nærmere bestemmelser om de her nevnte vidnesbyrd, om fører-

20 febr.

Nr. 2.

20 febr.
Nr. 2.

nemnde vitnemål, um førarkort, um dei prøvone søkjareren skal stå, um register yver førarar osfr. Likeins kann departementet setja nærare reglar um førarkort for dei som fører militære motorvogner.

Den som hev utanlandsk førarkort, kann få løyve til å føra motorvogn her i riket utan umsyn til fyresegnene her framanfor. Slikt løyve skal ikkje gjevast for meir enn 1 år um gongen. Det kann takast tilbake når som helst.

Øvingskøyring er lovleg i lag med ein som hev førarkort. Men politiet kann setja forbod mot øvingskøyring på vegar, gator og andre stader der slik køyring kann vera fârleg eller til serleg ulempe for den âlmenne ferdsla.

Departementet kann gjeva nærare fyresegner um arbeidsvilkâri for førarane.

§ 16. Førarkortet, vognkortet og prov for at avgifti er greidd, skal føraren alltid ha med seg når han kôyrer. Når politiet, dei sakkunnige, ingeniôrar og tilsynsmenn i vegstellet, eller andre som viser fram merke på at dei hev fullmakt frå fylkesmannen, krev det, skal føraren straks stansa til turvande kontroll.

§ 17. Fyrr han byrjar kôyra, skal føraren ha gjort seg viss med at vogn og apparat, og serleg bremsane,

kort, om de prøver ansøkeren skal bestå, om register over førere m. v. Likeledes kan departementet fastsette nærmere regler om førerkort for dem som fører militære motorvogner.

Den som har utanlandsk førerkort, kan få tillatelse til å føre motorvogn her i riket uten hensyn til foranstående bestemmelser. Slik tillatelse skal ikke gis for mer enn et år om gangen. Den kan tas tilbake når som helst.

Øvelseskjøring er tillatt under ledsagelse av en som har førerkort. Men politiet kan forby øvelseskjøring på veier, gater og andre steder hvor slik kjøring kan være farlig eller til særlig ulempe for den almindelige ferdsel.

Departementet kan gi nærmere bestemmelser om arbeidsvilkârene for førere.

§ 16. Føreren skal alltid når han kjører ha med sig førerkort, vognkort og bevis for at avgiften er betalt. På forlangende av politiet, av de sakkyndige, av veivesenets ingeniører og tilsynsmenn eller av andre som ved forevisning av tegn godtgjør å være bemyndiget dertil av fylkesmannen, skal føreren straks stanse til fornøden kontroll.

§ 17. Føreren skal før han begynner å kjøre ha forvisset sig om at vogn og apparater, og særlig bremsene, er

er i lovleg stand og verkar godt. Han skal alltid køyra forsvarleg varsamt og akta seg best han kann, at han ikkje valdar skade eller ulempe for andre.

Ingen må køyra motorvogn, når han er påverka av alkohol.

Føraren må ikkje røykja tobakk når han køyrer motorvogn i by eller tettbygt strøk. For førar som driv offentleg skyssing, gjeld forbodet ogso utanfor desse strøk.

§ 18. Er føraren straffa for brot på denne lovi eller fyresegner som er gjevne med heimel i denne lovi eller for brot på lov frå 26 juli 1916 om pliktmessig avhold fra alkoholnydelse i visse stillinger, kann politimeistaren taka førarkortet frå honom. Det same gjeld når ein må gå ut ifrå at han ikkje lenger hev dei eigenskapane som krevst av ein førar. Likeins når han hev brote nokor viktug fyresegn i trafikkreglane eller hev gjort seg skuldig i eller medverka til føring av varor som han burde skyna vart ulovleg innførde eller umsette. Fråtakingi kann vera for alltid eller for ei nærare fastsett tid.

Finn politiet at førar hev vore drukken når han køyrde motorvogn, skal førarkortet takast frå honom til det er avgjort ved dom um han var drukken. Vert han

i foreskreven stand og virker godt. Han skal alltid kjøre med tilbørlig forsiktighet og være mest mulig aktpågivende så han ikke volder skade eller ulempe for andre.

Ingen må kjøre motorvogn, når han er påvirket av alkohol.

Føreren må ikke røke tobakk når han kjører motorvogn i by eller tettbygd strøk. For fører av motorvogn i offentlig persontrafikk gjelder forbudet også utenfor disse strøk.

§ 18. Er føreren straffet for overtredelse av denne lov eller forskrifter som er gitt med hjemmel av denne lov eller for overtredelse av lov av 26 juli 1916 om pliktmessig avhold fra alkoholnydelse i visse stillinger, kan politimesteren ta førerkortet fra ham. Det samme gjelder når føreren ikke lenger antas å ha de for en fører nødvendige egenskaper. Enn videre når han har overtrådt nogen vesentlig bestemmelse i trafikkreglene eller har gjort sig skyldig i eller medvirket til befordring av varer som han burde skjønné var gjenstand for ulovlig innførsel eller omsetning. Inndragningen kan skje for alltid eller for en nærmere fastsatt tid.

Finner politiet at en fører har vært beruset når han kjørte motorvogn, skal førerkortet tas fra ham inntil det er avgjort ved dom om han var beruset. Blir han av

20 febr.
Nr. 2.

20 febr. av denne grunn dømd til
 Nr. 2. straff, skal førarkortet ta-
 kast frå honom for alltid.
 Det same gjeld når førar hev
 medverka til slik ulukkes-
 hending at folk kom tilska-
 dedes og forlete den tilskade-
 komne i hjelpelaus tilstand.

Når serlege grunnar talar
 for det, kann Justisdeparte-
 mentet gjeva løyve til at den
 som er fråteken førarkortet
 etter fyrre leden i denne pa-
 ragrafen, kann få det att
 når minst 3 år er gjengne.
 Meir enn 1 gong må ingen
 få slikt løyve.

Politivedtak um fråtaking
 av førarkort for lengere tid
 enn 3 månader kann ankast
 inn for Justisdepartementet.
 So lenge anka ikkje er av-
 gjord, stend vedtaket ved
 makt.

I rettssak um ei fråtaking
 er lovleg eller ei, kann ik-
 kje domstolane prøva nokor
 skynsavgjersle som ligg til
 grunn for vedtaket.

Kapitel IV.

Køyring med motorvogn.

§ 19. Med dei undantak
 som fylgjer av denne lovi el-
 ler av fyresegner som er
 gjevne med heimel i denne
 lovi, eller av trafikkreglar
 som Kongen set upp i sam-
 hove med veglovi, er det lov-
 legt å køyra motorvogn på
 hovudveggar, gator og offent-
 lege plassar, når ein held seg
 etter dei fyresegner som her
 er nemnde.

denne grunn dømt til straff,
 skal førerkortet tas fra ham
 for alltid. Det samme gjel-
 der når en fører har medvir-
 ket til ulykkestilfelle hvor-
 ved mennesker er kommen
 til skade, og han har forlatt
 den tilskadekomne i hjelpe-
 løs tilstand.

Når særlige grunner taler
 derfor, kan Justisdeparte-
 mentet gi tillatelse til at den
 som er fratatt førerkortet
 etter foregående ledd i denne
 paragraf, kan få det tilbake
 når minst 3 år er gått. Mer
 enn 1 gang må ingen få så-
 dan tillatelse.

Politiets beslutning om
 inndragning av førerkort for
 lenger tid enn 3 måneder
 kan innankes for Justisde-
 partementet. Så lenge anken
 ikke er avgjort, står beslut-
 ningen ved makt.

I rettssak om en inndrag-
 ning er lovlig eller ikke, kan
 domstolene ikke prøve nogen
 skjønnsavgjørelse som lig-
 ger til grunn for beslut-
 ningen.

Kapitel IV.

Kjøring med motorvogn.

§ 19. Med de innskrenk-
 ninger som følger av denne
 lov eller av forskrifter som
 er gitt med hjemmel av denne
 lov eller av trafikkregler
 som utferdiges av Kongen i
 henhold til veiloven, er det
 tillatt å kjøre motorvogn på
 hovedveier, gater og offent-
 lige plasser, når man iakttar
 de bestemmelser som her er
 nevnt.

Vedkomande regjeringsdepartement kann avgrensa eller forbjoda motorvognkøyring på visse stykke av hovudvegar, gator eller plassar, når slik køyring må reknast for fårleg eller serleg til meins for ålmannferdsle, eller kann valda skade på privat eller offentlig eigedom. Likeins kann departementet avgrensa eller forbjoda køyring med motorvogn når hovudvegar eller gator er i slik tilstand at det trengst, t. d. i teleløysingi. Fyrr departementet gjer slike vedtak, skal vedkomande heradstyre og fylkesvegstyre (i by formannskapet) ha sagt si meining.

For bygdevegar kann fylkesvegstyret, når vedkomande heradstyre hev sagt si meining, gjeve løyve til køyring med motorvogn, men ikkje meir enn desse vegane kann tola, og berre dersom køyringi ikkje må reknast for fårleg eller serleg til meins for ålmannferdsle.

Innehavarar av bilruter, folk i offentlig tenest, lækjarar, jordmøder, dyrlækjarar og i serlege tilfelle ogso andre, kann få løyve til å bruka motorkøyrety på vegar som elles ikkje er tilgjengde for bilferdsle. For hovudvegar er det vedkomande regjeringsdepartement som gjev løyvet, for bygdevegar fylkesvegstyret.

For landet skal fylkes-

Vedkommende regjeringsdepartement kan innskrenke eller forby motorvognkjøring på visse strekninger av hovedveier, gater eller plasser, når sådan kjøring anses farlig eller til særlig ulempe for den almindelige ferdsel eller kan volde skade på privat eller offentlig eiendom. Likeså kan departementet innskrenke eller forby kjøring med motorvogn, når hovedveier eller gater er i sådan tilstand at det er nødvendig, f. eks. i teleløsningen. For departementet trefter sådanne bestemmelser, skal vedkommende herredsstyre og fylkesveistyre (i by formannskapet) ha uttalt sig.

For bygdeveier kan fylkesveistyret, når vedkommende herredsstyre har uttalt sig, gi tillatelse til kjøring med motorvogn, men ikke i større utstrekning enn disse veier kan tåle, og bare hvis kjøringen ikke anses farlig eller er til særlig ulempe for den almindelige ferdsel.

Innehavere av automobilruter, personer i offentlig tjeneste, læger, jordmødre, dyrlæger og i særlige tilfelle også andre kan få tillatelse til å bruke motorkjøretøi på veier som ellers ikke er åpne for automobiltrafikk. For hovedveier er det vedkommende regjeringsdepartement som gir tillatelsen, for bygdeveier fylkesveistyret.

For landet skal fylkes-

20 febr.
Nr. 2.

20 febr. mannen og for byane for-
 Nr. 2. mannskapet syta for tur-
 vande kunnjing um på
 kva vegar eller gator motor-
 vognkjøring er forbode el-
 ler avgrensa.

For einskild gong kann
 fylkesmann, yveringeniør for
 vegstellet, tilsynsmann og
 lensmann — kvar innan sitt
 distrikt — gjeva løyve til
 å køyra med motorvogn på
 vegar der slik kjøring elles
 ikkje er lovleg. Vedkomande
 regjeringsdepartement gjev
 nærare fyreseger um dette.
 I byar kann politiet gjeva
 sovore løyve for gator der
 kjøring elles ikkje er lovleg.

§ 20. Køyrefarten skal all-
 tid vera tilmåta soleis at
 han ikkje kann valda fåre
 for ulukkor av noko slag, og
 at trafikken minst mogeleg
 kjem i ulag.

I byar og tettbygde strøk
 må det aldri køyrast fortare
 enn 25 kilometer i timen.

Utanfor byar og tettbygde
 strøk kann køyrefarten au-
 kast dersom det er fritt ut-
 syn yver vegen, men ikkje
 til meir enn 35 kilometer i
 timen. Etter søknad frå he-
 radstyret og fylkesvegstyret
 kann vedkomande regje-
 ringsdepartement setja denne
 grensa upp for visse veg-
 stykke, men aldri til meir
 enn 45 kilometer i timen.

Med høgstefart må det
 køyrast berre når alle høve
 er soleis at det ikkje kann
 vera til fåre, skade eller
 ulempe av noko slag.

mannen og for byene for-
 mannskapet besørge fornø-
 den bekjentgjørelse om på
 hvilke veier eller gater mo-
 torvognkjøring er forbudt
 eller innskrenket.

For enkelt gang kan fyl-
 kesmann, overingeniør for
 veivesenet, tilsynsmann og
 lensmann — hver innen sitt
 distrikt — gi tillatelse til å
 kjøre med motorvogn på
 veier hvor sådan kjøring
 ellers ikke er tillatt. Ved-
 kommende regjeringsdeparte-
 ment gir nærmere forskrif-
 ter herom. I byer kan poli-
 tiet gi sådan tillatelse for ga-
 ter hvor motorvognkjøring
 ellers ikke er tillatt.

§ 20. Kjørehastigheten
 skal alltid være avpasset så-
 ledes at den ikke medfører
 fare for ulykker av nogen
 art, og at trafikken minst
 mulig forstyrres.

I byer og tettbygde strøk
 må der aldri kjøres hurti-
 gere enn 25 km. i timen.

Utenfor byer og tettbygde
 strøk kann kjørehastigheten
 økes, dersom der er fritt ut-
 syn over veien, men ikke til
 mer enn 35 km. i timen. Ef-
 ter ansøking fra herreds-
 styret og fylkesveistyret kan
 vedkommende regjeringsde-
 partement heve denne grense
 for visse veistreknninger, men
 aldri til mer enn 45 km. i
 timen.

Med maksimalhastighet må
 bare kjøres, når forholdene
 i enhver henseende er
 sådanne at det ikke kan
 medføre fare, skade eller
 ulempe av nogen art.

Nærare fyresegner um køyrefarten kann vedkommande regjeringsdepartement fastsetja i trafikkegloar etter veglovi.

§ 21. Til skyssing eller godskøyning med motorvogn i rute krevst serskilt løyve som skal gjelda for viss avgrensa tid.

Den som gjev løyvet er:

- a) For einskilt fylke fylkesvegstyret. Men fyrst må vedkommande heradstyre eller bystyre ha sagt si meining.
- b) For tvo eller fleire fylke fylkesvegstyri (i Oslo og Bergen bystyret). Men fyrst må dei styremaktenne som er nemnde under a, 2dre punktum, ha sagt si meining. Vert fylkesvegstyri ikkje samde, tek departementet avgjersla, etter at fylkesvegstyri (for by bystyret) hev sagt si meining.
- c) Bystyret når det gjeld berre innanbys rutor.

Løyve krevst ogso um køyringi heilt eller for ein del gjeng på islagt vatn.

Til løyvet kann knytast nærare reglar og vilkår um t. d. rutetider, takstar, postføring mot fastsett vederlag, årleg kontrollavgift, part i utgiftene til turvande vegvøling, høgstegrense for køyrefart, passasjertal og lass-tyngd, osfr.

Vedkommende regjeringsdepartement kan fastsette nærmere forskrifter om kjørehastigheten i trafikkegloar, utferdiget i henhold til veiloven.

§ 21. Til befording av personer eller gods med motorvogn i rute kreves særskilt tillatelse, som skal gjelde for bestemt begrenset tid.

Tillatelsen gis:

- a) For enkelt fylke av fylkesveistyre. Men først må vedkommende herredsstyre eller bystyre ha uttalt sig.
- b) For to eller flere fylker av fylkesveistyrene (i Oslo og Bergen av bystyret). Men først må de i littera a 2net punktum nevnte myndigheter ha uttalt sig. Blir fylkesveistyrene ikke enige, trefter departementet avgjørelsen efterat fylkesveistyrene (for by bystyret) har uttalt sig.
- c) Av bystyret når det gjelder rutetrafikk bare innen byområdet.

Tillatelse utkreves også om kjøringen foregår helt eller for en del på islagt vann.

Til tillatelsen kan knyttes nærmere regler og vilkår f. eks. om rutetider, takster, postføring mot bestemt vederlag, årlig avgift til kontroll, andel i utgiftene til nødvendig veiutbedring, maksimalhastighet, høieste passagerantall og lassvekt m. v.

20 febr.
Nr. 2.

20 febr.
Nr. 2.

Den styremakti som hev gjeve løyvet, kann taka det tilbake, når ho meiner det er turvande.

Vedkomande regjeringsdepartement kann dessutan taka løyvet tilbake, eller setja nærare reglar og vilkår for framhald med drifti av ei motorvognrute, når dette trengst til vern um andre offentlege kommunikasjonar mot urimeleg tevling frå motorvognruter. Men fyrst må vedkomande fylkesvegstyre eller bystyre ha sagt si meining.

Departementet kan gjeva fyresegnar som avgrensar retten til å drive fortenestkøyring utan ruteløyve. Men fyrst må fylkesvegstyre og heradstyre — for byane bystyret — ha sagt si meining.

I byane kann bystyret (formannskapet) gjera vedtak um at den som vil drive fortenestkøyring med motorvogn innanbys, må ha køyre-løyve av politiet, jamvel um køyringi ikkje kjem inn under lov um politivesenet frå 26 mai 1866 med tilleggslover. Til løyvet kann det knytast vilkår um takstar, største passasjertal, avgift for serskild registrering, kontroll o. a.

Fyresegnene i denne paragrafen gjeld ikkje motorvogntrafikk som Staten set i gang.

Meddelt tillatelse kan tilbakekalles når den myndighet som har gitt tillatelsen finner det påkrevet.

Vedkommende regjeringsdepartement kann dessutan tilbakekalle tillatelsen eller sette nærmere regler eller vilkår for fortsatt drift av en motorvognrute, når dette er nødvendig til vern om andre offentlige kommunikasjoner mot urimelig konkurranse fra motorvognruter. Men først må vedkommende fylkesveistyre eller bystyre ha uttalt sig.

Departementet kan gi bestemmelse som innskrenker retten til å drive erhvervsmessig motorvognkjøring uten rutetillatelse. Men først må fylkesveistyre og herredsstyre — for byene bystyret — ha uttalt sig.

I byene kan bystyret (formannskapet) vedta at den som vil drive erhvervsmessig motorvognkjøring innenbys må ha kjøretillatelse av politiet, selv om kjøringen ikke kommer inn under lov om politivesenet av 26 mai 1866 med tilleggslover. Til tillatelsen kan knyttes vilkår om takster, største passagerantall, avgift for særskilt registrering, kontroll m. v.

Bestemmelsene i denne paragraf gjelder ikke motorvogntrafikk som staten setter i gang.

Kapitel V.

Avgift av motorvogn som høyrer heime i riket.

§ 22. For slit på vegar og gator av køyring med motorvogn skal det svarast desse avgifter (vegavgifter):

1. Ei årsavgift av kvar motorvogn og tilhøyrande tilhengsvogn som er registrert her i riket. Denne avgifti vert fastsett til ein viss sum kroner for kvart påbyrja hundrad kilogram av det vogni veg i driftsferdig stand med full bensintank og vanlegt utstyr og tyngste tilhøyrande yverstell.
2. Ei avgift for kvart prøvenummer som vert utdelt etter § 13.
3. Ei avgift av kvart kilogram automobilgummiringar som vert innført til riket eller tilverka her. Denne fyresegni gjeld ogso ubruka automobilgummiringar som er i riket når denne lovi tek til å gjelda.

Til automobilgummiringar reknar ein alle motorvognhjulringar (ytterdekk og kompaktringar) som det vert bruka gummi til, og gummi i lengder til slike hjulringar eller delar til deim.

Stortinget fastset kor store dei avgiftene skal vera som er nemnde under 1, 2 og 3.

Attåt dei avgiftene som er nemnde under 1, 2 og 3 og

Kapitel V.

Avgift av motorvogn hjemmehørende i riket.

§ 22. For slit på veier og gater ved kjøring med motorvogn skal der svares følgende avgifter (veiavgifter):

1. En årlig avgift av hver motorvogn og tilhørende tilhengervogn som er registrert her i riket. Denne avgift fastsettes til en viss sum kroner for hvert påbegynt hundre kilogram av vognens vekt i driftsferdig stand med full bensintank og vanlig utstyr og med tyngste til vognen hørende karosseri.
2. En avgift for hvert prøvenummer som utdeles efter § 13.
3. En avgift av hvert kilogram automobilgummiringar som innføres til riket eller tilvirkes her. Denne bestemmelse gjelder også ubrukte automobilgummiringar som er beroende innen riket ved denne lovs ikrafttreden.

Til automobilgummiringar regnes alle hjulringar (ytterdekk og kompaktringar) for motorvogner hvortil der er brukt gummi, samt gummi i lengder til sådanne hjulringar eller delar dertil.

Stortinget fastsetter størrelsen av de under 1, 2 og 3 nevnte avgifter.

Foruten de under 1, 2 og 3 nevnte avgifter kan Stortin-

20 febr.
Nr. 2.

20 febr. til dei same fyremål kann
Nr. 2. Stortinget leggja avgift på
bensin.

§ 23. Avgifti etter punkt 1 i § 22 skal betalast til statens skattuppkrevjarar fyrste gongen fyrr registreringi, seinare på forskot for kvart kalenderår. Av motorvogn som vert registrera etter 31 august, er det halv avgift for registreringsåret.

Avgifti for prøvenummer må ein betala fyrr ein fær nummeret. Seinare på forskot for kvart kalenderår.

Vert ikkje vegavgifti betala i rett tid, fell køyreloyvet for vogni (prøvenummeret) burt til dess avgifti er greidd. I slike tilfelle skal det gjevast pålegg um å levera kjennemerki til politiet.

Dessutan kann dagfalli vegavgift søkjast inn ved utpantning.

§ 24. Fritekne for vegavgift etter § 22 punkt 1 er:

1. Motorvogner som høyrer til framand makts akkrediterte legasjonssjef i Noreg.
2. Motorvogner åt andre diplomatiske tenestmenn som er tilsette her og offisielt melde, og åt utsend generalkonsul, konsul og visekonsul, so framt same slag norske tenestmenn nyt tilsvarende fyremuner i vedkomande framande land.
3. Motorvogner som er innreidde berre til å køyra sjuke.
4. Motorvogner som høyrer

get til de samme formål legges avgift på bensin.

§ 23. Avgiften efter punkt 1 i § 22 skal betales til statens skatteopkrevere første gang for registreringen, senere forskuddsvis for hvert kalenderår. Av motorvogn som registreres efter 31 august, betales halv avgift for registreringsåret.

Avgiften for prøvenummer betales før nummeret tildeles. Senere forskuddsvis for hvert kalenderår.

Betales veiavgiften ikke i rett tid, bortfaller kjøretillatelsen for vognen (prøvenummeret) inntil avgiften er betalt. I sådanne tilfelle skal det gis pålegg om å levere kjennemerkene til politiet.

Enn videre kan forfallen veiavgift inndrives ved utpantning.

§ 24. Fritatt for veiavgift efter § 22 punkt 1 er:

1. Motorvogner tilhørende fremmed makts i Norge akkreditert legasjonschef.
2. Motorvogner tilhørende andre her ansatte og offisielt anmeldte diplomatiske tjenestemenn samt utsendt generalkonsul, konsul og visekonsul, forsåvidt tilsvarende norske tjenestemenn nyter lignende fordeler i vedkommende fremmede land.
3. Motorvogner som er innrettet bare til transport av syke.
4. Motorvogner som tilhø-

til ein kommune og berre vert bruka innanfor kommunegrensone og ikkje i inntektgjevande verksemd.

Vedkomande regjeringsdepartement kann heilt eller for ein del fritaka for avgift motorvogn som hev stade ubrukt ein stor part av året.

Dessutan kann departementet fastsetja, at heile eller noko av gummiavgifti etter § 22 punkt 3 for automobilringar som vert førde ubruka utatt or riket, skal gjevast tilbake.

§ 25. Vedkomande regjeringsdepartement gjev nærare fyresegner um innbetaling, oppkreving og rekneskapsførsle for avgiftene etter § 22.

§ 26. Av avgiftene skal byane (kjøpstader og ladstader med eige kommunesyre) ha ein tjugandepart, og dei 18 landfylki resten.

Avgiftene skal nyttast til vedlikehald, styrking eller ombyggjing av vegdekket på vegar (gator) med stor automobilferdsle.

Den parten som fell på byane byter vedkomande regjeringsdepartement millom deim etter som dei hev stor bilferdsle til.

Stortinget tek nærare avgjersle um kva det skal gjerast med den parten av avgiftene som fell på landsbygdene.

20 febr. Nr. 2.
rer en kommune og bare brukes innenfor vedkommende kommunes grenser og ikke i inntektsgivende virksomhet.

Vedkommende regjeringsdepartement kan helt eller for en del frita for avgift motorvogn som har stått ubrukt en stor del av året.

Dessuten kan departementet bestemme at gummiavgift efter § 22 punkt 3 helt eller delvis skal tilbakebetales for ubrukte automobilringer som igjen føres ut av riket.

§ 25. Vedkommende regjeringsdepartement gir nærmere bestemmelser om innbetaling, opkreving og rekneskapsførsel vedkommende avgiftene efter § 22.

§ 26. Av avgiftene skal en tyvendedel tilfalle byene (kjøpstæder og ladesteder med eget kommunestyre) — resten de 18 landfylker.

Avgiftene skal brukes til vedlikehold, forsterkning eller ombygning av veidekket på veier (gater) med stor automobiltrafikk.

Vedkommende regjeringsdepartement fordeler byenes andel av avgiftene mellem de forskjellige byer i forhold til automobiltrafikkens størrelse innen disse.

Om anvendelsen av den på landdistriktene fallende del av avgiftene treffes nærmere bestemmelse av Stortinget.

20 febr.
Nr. 2.

Kapitel VI.

Motorvogn som høyrer heime i utlandet.

§ 27. Når ein som ikkje hev fast bustad her i riket, fører med seg motorvogn frå utlandet og vil bruka henne ei tid her i landet, gjeld fyresegnene i denne lovi med desse lempingar og tillegg:

a. Kjem vogni landevegen, skal melding etter § 8 gjevast til den tollstasjon der vogni kjem yver grensa og tolluppgjeret gjeng for seg.

Vert ho innførd på annan måte, skal tollfolki varsla politiet på staden og visa innføraren til det.

b. Viser det seg av vitnemål frå norsk konsul eller onnor styremakt i det framande landet at vogni er etter forskriftene i heimlandet sitt, fell ettersynet etter § 9 burt. Elles må ein sakkunnig ha forfare vogni fyrr ho kann registrerast og køyre- løyve gjevast.

c. Når det nemnde vitnemålet er i orden, og vogni stettar kravi etter § 4 i denne lovi og dei forskrifter som er gjevne med heimel i den paragrafen, kann grensetolluppsynet gjeva løyve til at motorvogn som kjem hit landevegen, vert bruka her i riket upptil

Kapitel VI.

Motorvogn hjemmehørende i utlandet.

§ 27. Ønsker nogen som ikke har fast bopel i riket, for en tid å bruke motorvogn som han medfører fra utlandet, skal bestemmelsene i denne lov gjelde med følgende lempninger og tillegg:

a. Kommer vognen landeveien, skal den i § 8 omhandlede anmeldelse gis til den tollstasjon hvor vognen kommer over grensen og tollklareres.

Innføres vognen på annen måte, skal tollopsynet varsle stedets politi og henvise den som innfører vognen til dette.

b. Viser det sig av vidnesbyrd fra norsk konsul eller annen myndighet i det fremmede land at vognen oppfyller de i hjemlandet gjeldende forskrifter, bortfaller den i § 9 nevnte undersøkelse. I motsatt fall må vognen besiktiges av en sakkyn- dig før registrering finner sted og kjøretillatelse gis.

c. Forsåvidt det foran nevnte vidnesbyrd er i orden og vognen oppfyller betingel- sene etter denne lovs § 4 og de med hjemmel der- av utferdigeede forskrif- ter, kan grensetollopsy- net — under iakttagelse av bestemmelsene neden- for under litr. f — gi til- latelse til å bruke her i

20 febr.
Nr. 2.

1 måned, men må fylgja fyresegnene under f her nedanfor. Under same fyresetnader kann politiet gjeve løyve til å bruka ei medførd utanlandsk motorvogn upptil 1 år. Skal ho brukast lenger her i riket, er ho undergjevi dei vanlege lovreglane.

d. Hev vogni gode nok kjennemerke, kann dei gjera tenest. solenge det millombils køyreloøyvet varer. Elles må ho få kjennemerke av politiet i samhøve med § 9.

e. Namnet og heimstaden åt eigaren, kjennemerki på vogni, og dei avgjerslone som er tekne, vert innskrivne i eit serskilt register, sameleis som for innanlandske vogner, jfr. § 9. Når grensetolluppsynet hev gjeve millombils køyreloøyve, skal melding med turvande opplysningar sendast til politiet til gjennomsyn og innføring i det registret som det fører yver utanlandske motorvogner.

f. Køyreloøyve må ikkje gjevast fyrr det er på det reine at den som skal føra vogni, hev lovlegt førarkort, jfr. § 15, at den lovkravde trygdi er gjevi, og at vegavgifti er betala, jfr. § 28.

g. Når avgjerande grunnar gjer det turvande, kann

riket i inntil 1 måned motorvogn som kommer hit landeveien. Under samme forutsetninger kan politiet gi tillatelse til å bruke en fra utlandet medførd motorvogn i inntil 1 år. Ønskes vognen brukt her i riket utover denne tid, er den underkastet lovens almindelige bestemmelser.

d. Har vognen tilfredsstillende kjennemerker, kan dissé benyttes så lenge den midlertidige kjøretillatelse varer. I motsatt fall må den gis kjennemerker av politiet overensstemmende med § 9.

e. Eierens navn og hjemsted, vognens kjennemerker og de avgjørelser som er truffet, innføres i et særskilt register i likhet med hvad der er bestemt for innenlandske vogner, jfr. § 9. Når grensetollopsynet har gitt midlertidig kjøretillatelse, skal melding med fornødne opplysninger sendes politiet til gjennomsyn og innførsel i det register som det fører over utenlandske motorvogner.

f. Kjøretillatelse må ikke gis før det er på det rene at den som skal føre vognen, har gyldig førerkort, jfr. § 15, at den foreskrevne garanti er stillet og at veiavgiften er betalt, jfr. § 28.

g. Når avgjørende grunner gjør det påkrevet, kan po-

20 febr.
Nr. 2.

politimeistaren i dei distrik-
ti som vogni vert
bruka i, taka det millom-
bils køyreløyvet tilbake.

§ 28. Vedkommende regje-
ringsdepartement gjev nær-
rare fyresegner um melding,
registrering og køyreløyve
for dei motorvognene som er
nemnde i § 27, og um tryg-
di for skadebotandsvar av
køyring her i riket. Depar-
tementet fastset òg um og i
tilfelle kor stor avgifti for
bruken av vegane skal vera,
og gjev nærare fyresegner
um innbetalingi. Avgiftene
vert bytte og brukte etter
§ 26.

Grensetolluppsynet kann
få pålegg um å taka mot and-
svarstrygdi og vegavgifti for
motorvogner som kjem lan-
devegen. For desse tenestone
tilkjem tollfolki i tilfelle eit
serskilt vederlag, som vert
fastsett av departementet og
uttreidt av kontrollavgiftene
etter § 34.

Kapitel VII.

Straff og skadebot.

§ 29. Brot på dei fyreseg-
nene som er gjevne i eller
med heimel av denne lovi,
vert straffa med bøter eller
med fengsel i upptil 3 må-
nader, so framt det ikkje
kjem inn under noko stren-
gare straffebot.

Hev førar vore drukken
når han køyrde motorvogn,

litimesteren i de distrik-
ter hvor vognen brukes,
ta den midlertidige kjøre-
tillatelse tilbake.

§ 28. Vedkommende regje-
ringsdepartement gir nær-
mere bestemmelser angående
anmeldelse, registrering og
kjøretillatelse for de i § 27
omhandlede motorvogner og
om garantien for erstat-
ningsansvar i anledning av
kjøring her i riket. Departe-
mentet bestemmer enn videre
om og i tilfelle hvor stor av-
gift der skal betales for bru-
ken av veiene, og gir nær-
mere regler for innbetalin-
gen. Avgiftene fordeles og
brukes på samme måte som
i § 26 bestemt.

Grensetollopsynet kan på-
legges å motta garantien og
veiavgiften for motorvogner
som kommer landeveien. For
disse forretninger tilkommer
tollfunksjonærene i tilfelle
en av departementet fastsatt
særskilt godtgjørelse, som
utredes av de i § 34 omhand-
lede kontrollavgifter.

Kapitel VII.

Straff og erstatning.

§ 29. Overtredelse av de i
denne lov inneholdte bestem-
melser eller de med hjemmel
herav utferdigede forskrifter
straffes med bøter eller med
fengsel i inntil 3 måneder,
medmindre forholdet rammes
av en strengere straffebe-
stemmelse.

Har føreren kjørt motor-
vogn i beruset tilstand, bør

bør fengsel nyttast, so framt ingen serleg skuldmink er til stades.

§ 30. Gjer bruken av motorvogn skade på folk eller gods, må den som er and-svarleg for vogni svara skadebot, jamvel um korkje han eller føraren hev vist akt-løyse.

Skadebot kann likevel ikkje krevjast når skadelidaren sjølv med vilje hev med-verka til skaden. Hev han vist grov aktløyse, kann han ikkje krevja skadebot utan so motorvogneigaren eller føraren ogso hev gjort gale. I so fall avgjer retten i kor stor mun skadebot skal sva-rast.

Er skade gjord på hund som gjeng laus, er den som er and-svarleg for vogni, ikkje skyldig til å bota skaden utan so orsaki ligg i vilje eller aktløyse hjå føraren.

Når tvo eller fleire motor-vogner støyter saman, eller motorvogn støyter saman med skeinegangsvogn, gjeld ikkje reglane i fyrste og andre leden den skaden vog-nene gjer kvarandre.

Råkar skaden folk eller gods som vert førde med motorvogn, gjeld reglen i fyrste og andre leden av denne pa-ragrafen berre dersom fø-ringi er mot betaling. Førar av motorvogn og av tilhengs-vogn vert ikkje rekna for ford med vogni. Heller ikkje medhjelparen åt nokon av deim.

fengsel anvendes, når ikke 20 febr.
særlige formildende omsten- Nr. 2.
digheter er til stede.

§ 30. Volder bruken av motorvogn skade på perso-ner eller gods, plikter den som er ansvarlig for vognen å betale erstatning, selv om hverken han eller føreren har vist uaktsomhet.

Erstatning kan dog ikke kreves når den skadelidte selv forsettlig har medvirket til skaden. Har han vist grov uaktsomhet, kan han ikke kreve erstatning, medmindre motorvognens eier eller fører også har gjort feil. I så fall bestemmer retten omfanget av den erstatning som skal betales.

Er skade voldt på hund som går løs, plikter den som er ansvarlig for motorvog-nen ikke å erstatte skaden medmindre den skyldes for-sett eller uaktsomhet hos føreren.

Når to eller flere motor-vogner støter sammen, eller motorvogn støter sammen med skinnegangsvogn, gjel-der ikke reglene i første og annet ledd den skade vog-nene gjør hverandre.

Rammer skaden personer eller gods som befordres med motorvogn, kommer regelen i denne paragrafs første og annet ledd bare til anven-delse hvor der ydes betaling for befordringen. Fører av motorvogn og av tilhenger-vogn anses ikke som befor-dret med vognen. Heller ikke medhjelper for nogen av disse.

20 febr.
Nr. 2.

§ 31. Vogneigaren hev skadebotandsvaret etter § 30.

Brukar nokon annan manns motorvogn utan løyve, svarar han istadenfor eigaren. Trygdi etter § 11 gjeld ogso i dette tilfelle.

§ 32. Fyresegnene i dette kapitlet minkar ikkje den skadebotretten som nokon hev etter dei vanlege rettsreglane.

Kapitel VIII.

Ymse fyresegner.

§ 33. I dei sakene som denne lovi legg under fylkesvegstyret, skal yveringeniøren for vegstellet få høve til å segja si meining.

§ 34. Til å bera utgiftene med registrering og kontroll etter §§ 8—13 og § 27 skal det svarast ei årleg avgift av kvar motorvogn (kontrollavgift).

Betalingsreglane for kontrollavgifti er dei same som § 23 fastset for vegavgifti.

Likeins skal det svarast ei avgift for prøving av førar og utferding av førarkort (§ 15).

Vedkomande regjeringsdepartement fastset kor store avgiftene skal vera, korleis dei skal betalast og korleis dei skal brukast.

Kostnaden med kjennermerki til vogni svarar eigaren sjølv.

Vert det noko att av desse

§ 31. Erstatningsansvaret etter § 30 påhviler motorvognens eier.

Bruker nogen uten tillatelse en annens motorvogn, har brukeren ansvaret istedenfor eieren. Den i § 11 omhandlede sikkerhet gjelder også i dette tilfelle.

§ 32. Bestemmelsene i dette kapitel gjør ingen innskrenkning i den rett til å kreve skadeserstatning som følger av de almindelige rettsregler.

Kapitel VIII.

Forskjellige bestemmelser.

§ 33. I saker hvis avgjørelse etter denne lov henhører under fylkesveistyret, skal overingeniøren for vei-vesenet gis anledning til å uttale sig.

§ 34. Til bestridelse av utgifter ved den i §§ 8—13 og § 27 omhandlede registrering og kontroll svares for hver motorvogn en årlig avgift (kontrollavgift).

Betalingsreglene for kontrollavgiften er de samme som fastsatt i § 23 for veiavgiften.

Likeledes skal der svares en avgift for prøvning av fører og utferdigelse av førerkort (§ 15).

Vedkommende regjeringsdepartement fastsetter hvor store avgiftene skal være og hvorledes de skal betales og brukes.

Utgifter til kjennemerker utredes av motorvognens eier.

Blir noget tilovers av disse

avgiftene når utlogone til kontrollen er greidde, gjeng det til eit fond til beste for vegstellet. Stortinget fastset korleis fondet skal nyttast.

§ 35. For motorvogn som er seld på leigekontrakt, reknar ein leigetakaren for eigar når det gjeld fyresegnene i denne lovi.

Kapitel IX.

Når lovi tek til å gjelda.

§ 36. Fyresegni i § 19, 2dre leden, i denne lovi um avgrensing av eller forbod mot køyring med motorvogn t. d. i teleløysingi og tilhøyrande straffefyresegn i § 29 tek til å gjelda straks. Lovi elles gjeld frå den tid Kongen fastset.

Samstundes held lov frå 21 juni 1912 um bruk av motorvogner med tilleggslov frå 6 juli 1923 upp å gjelda. Dei serfyresegnene som er gjevne med heimel i desse lovene — og som denne lovi gjev høve til å vedtaka — stend ved makt til dess eit rettsgildt vedtak gjer deim um inkje.

Di hev me godkjent og stadfest, sameleis som me hermed godkjenner og stadfester dette vedtaket som lov under Vår hand og riksens innsigle.

Gjeve på Oslo slott
den 20 februar 1926.

HAAKON

(L. S.).

Joh. Ludw. Mowinkel.

N. F. Leganger.

avgifter, når utgiftene til kontroll er betalt, går det til et fond til beste for veivesenet. Stortinget fastsetter hvorledes fondet kan brukes.

§ 35. For motorvogn som er solgt på leiekontrakt, anses leietageren som eier med hensyn til bestemmelsene i denne lov.

Kapitel IX.

Lovens ikrafttreden.

§ 36. Bestemmelsene i denne lovs § 19, 2net ledd, om innskrenkning av eller forbud mot motorvognkjøring f. eks. i teleløsningen og tilhørende straffebestemmelser i § 29 trer i kraft straks. Loven for øvrig trer i kraft fra den tid Kongen fastsetter.

Fra samme tid opheves lov av 21 juni 1912 om bruk av motorvogner med tilleggslov av 6 juli 1923. De i henhold til ovennevnte lover uferdigede særlige bestemmelser blir — forsåvidt de kan lovlige vedtas i medhold av nærværende lov — gjeldende inntil de ved gyldig beslutning måtte bli satt ut av kraft.

20 febr.
Nr. 2.

20 febr.

Kongelig resolusjon, hvorved bestemmes:

I. Lov nr. 2 av 3 april 1925 om forandringer i tinglyssingsvesenet, herunder sportellovens § 53, settes i kraft fra 1 juli 1926.

II. I henhold til lovens § 1, 2net ledd bestemmes at følgende embedskretser inntil videre skal være undtatt fra den i lovens § 1, 1ste ledd nevnte ordning med pantebøker ved innbinding av løse avskrifter av de tinglyste dokumenter:

Oslo byskriverembeder, Aker herredsskriverembede, Bergen byskriverembede, Midhordland herredsskriverembede, Trondhjem byskriverembede, Strinda og Selbu sorenskriverembede.

III. I henhold til lovens § 1, 2net ledd bestemmes at dokumenter, som er istandbragt ved utfylling av almindelig brukte skjemaer og blanketter fremdeles blir å skrive inn i panteboken. Av dokumentet føres kun den skrevne tekst inn med henvisning til det trykte skjema. Et ubeskrevet eksemplar av dette skal rettsskriveren sørge for blir heftet eller klebet inn foran i panteboken og nummerert til bruk ved senere henvisninger.

Videre kan dokumenter med kort tekst føres inn i pantebok når rettsskriveren finner dette hensiktsmessig, og dokumentet ved innheftning i de nye pantebøker vil ta uforholdsmessig stor ubeskrevet plass.

IV. I henhold til lovens § 2 bestemmes at innføring eller innbinding i pantebok kan undlates når innholdet av det tinglyste dokument finnes i annen offentlig protokoll som opbevares ved rettsskriver-, dommer- og fylkesmannsembedene eller som finnes i centraladministrasjonens protokoller.

Justisdepartementet bemyndiges til å avgjøre i hvilken utstrekning samme ordning blir å gjennomføre for andre offentlige protokollers vedkommende.

20 febr.

Kongelig resolusjon, hvorved sprengstoffet Geomit med

hjemmel i § 12, jfr. §§ 7 og 8, i ildsfarlighetsloven av 3 mai 1871 med senere tilleggslover tillates befordret med jernbane som almindelig il- og fraktgods på vilkår som blir å fastsette av Socialdepartementet.

20 febr.

Kongelig resolusjon, hvorved bestemmes:

I. I henhold til § 11, jfr. § 4 i lov om sundhetskommisjoner m. v. av 16 mai 1860 og § 3 i lov om særegne foranstaltninger mot tuberkulose sykdommer av 8 mai 1900 meddeles approbasjon på vedtak av herredsstyret for Orkdal herred, Sør-Trøndelag fylke, i møte 23 juni 1925 om nye almindelige helseforskrifter og forskrift om meldeplikt ved tuberkulose sykes flytning. II. De ved kongelig resolusjon av 10 juli 1867 ap-

proberte almindelige helseforskrifter opheves for Orkdal her- 20 febr.
red fra den tid de nye forskrifter trer i kraft.

De i post I omhandlede nye helseforskrifter m. v. er så-
lydende:

I. Helsekretser og tilsyn.

§ 1. Herredet skal deles i kretser hver med sin tilsyns-
mann, som velges blandt helserådets medlemmer i første helse-
rådsmøte efter nytt valg på herredsstyre.

§ 2. Tilsynsmennene plikter å påse at helseforskriftene
overholdes og å anmelde overtredelse til helserådets ordfører,
som i tilfelle overtredelsen ikke rettes til en fastsatt tid har å
forelegge saken for helserådet, som fatter beslutning om hvad
der videre skal foretas.

§ 3. Hvis helserådets lovmedholdige påbud ikke etter-
kommes efter den bestemte frist, kan det la arbeidet utføre for
vedkommendes regning.

II. Om hus.

§ 4. Når hus opføres eller flyttes skal dette meldes til
helsekretsens tilsynsmann eller til helserådets ordfører. For
øvrig blir følgende bestemmelser å iaktta:

- a. Avstanden mellom våningshus på den ene side og stall,
fjøs og grisehus på den annen side skal være minst 8 me-
ter. Dog må uthusenes avfallsbinge ikke ligge nærmere
beboelseshus enn 10 meter. Våningshus må ikke ligge
nærmere privet enn 10 meter.
- b. Tomt på hvilken våningshus skal opføres må være tørr
og tilstrekkelig avgrøftet for grunn- og overvann. Mat-
jorden må tas bort.
- c. Huset skal stå på grunnmur av betong eller natursten.
Grunnmuren skal være minst 30 cm. høiere enn jord-
overflaten og være forsynt med trekkhuller, hvor der ikke
er kjeller.
- d. Beboelsesrummene skal ha en høide av minst 2,25 meter
og være forsynt med minst ett vindu til å åpne. Gulvet i
nederste stakkverk skal være dobbelt og pakkes med tørr
fyll eller et lag impregnert papp.

§ 5. Kokeovn må ikke brukes i beboelsesrum medmindre
der er tilstrekkelig avtrekk for dampen.

§ 6. Husdyr — undtagen hunder og katter — må ikke ha
stadig tilhold i eller under våningshus og heller ikke i rum
søm har felles vegg med dette.

§ 7. Finner helserådet noget bebodd hus, forsamlingshus
eller annet opholdssted for mennesker skadelig for helsen på

20 febr. grunn av fuktighet, urenlighet, overfylning av mennesker, mangel på lys og luft eller lignende, kan helserådet forby at huset eller rummet brukes til manglene er rettet.

I lokaler hvor der foregår offentlig dans skal særlig trefes foranstaltninger for å holde luften ren. Dans må ikke holdes i disse lokaler, før helserådets ordfører har godkjent de nevnte foranstaltninger.

III. Om avfall.

§ 8. Til enhver familiebolig skal der innrettes et privet der må ligge minst 10 meter fjernet fra eget eller andres våningshus og matbod samt fra offentlig eller privat vei. Fra privetet må der ikke kunne skje tilsig hverken til noget av de nevnte steder eller til opkomme, brønn, bekk eller andre steder, hvorfra tas drikkevann for mennesker eller husdyr eller vann til annet husbruk, og heller ikke til vann som brukes i bedrift som omsetter eller tilbereder nærings- eller nydelsesmidler. Ved bygninger og steder hvor der jevnlig samles mange mennesker f. eks. ved faste utstillingsplasser, kommunelokaler, kirker, bedehus, hoteller, skoler, verksteder, ungdomslokaler eller andre forsamlingslokaler, skal der være priveter og urinsteder særskilt for hvert kjønn og av sådan størrelse og innredning som helserådet for hvert sted bestemmer. Privetbinger skal være innklædd og påfylles strømidler så ofte og i sådan mengde, at ekskrementene holdes tildekket. Bingene skal tømmes minst 2 ganger årlig og ellers når helserådet av sanitære grunner krever det.

Helserådet kan påby huseieren å sørge for desinfeksjon av privetbinger eller beholdere.

Hvor privetet av hensyn til hustomtens størrelse ikke kan legges i den fastsatte avstand fra allfarvei eller beboelseshus (10 m.) skal gjødselkummen være cementert, eller der skal brukes lett flyttbar, tett beholder. Der skal strøes med jord, torvstrø eller lignende så ofte at privetet holdes fri for generende stank, og gjødselkummen eller beholderen skal tømmes før den er helt full.

Hvor bortbringelsen av privetinnhold skjer på allfarvei, må den foretas om natten undtagen i den kolde årstid.

§ 9. Avfall, skyllevann eller annen urenlighet fra hus eller bedrifter (gjødselhauger) må ikke legges op eller henkastes nærmere våningshus eller allfarvei enn 10 meter. Fra slike ansamlinger må ikke kunne skje tilsig til boliger, nabo-grunn eller til vann, som brukes til mat eller vask. Ådsler skal hvor ikke lov om smittsomme husdyrsykdommer kommer til anvendelse nedgraves og det så dypt, at de ikke

volder stank, samt på sådanne steder at de ikke forurensrer 20 febr.
matvannet.

For tettere bebyggede steder gjelder:

Tørt avfall fra husene (søppel) skal legges ute i tette søppelkasser, som tømmes så ofte at de ikke overfylles.

Hvor der ikke er kloakk, skal flytende avfall samles i tette beholdere og disse tømmes på anvist sted i betimelig tid.

Rensning av rennestener og grøfter skal foretas av hus-eierne så ofte, at der ikke blir stående urenlighet i disse.

Sengklær, gulvtepper og lignende må ikke rystes eller bankes på gater og veier.

IV. Om matvann.

§ 10. Vanninntak skal være overbygget, så overvann og tilsig holdes ute. De skal renses minst en gang årlig.

§ 11. Brønn hvorfra tas drikkevann for mennesker eller husdyr, vann til annet husbruk eller vann som brukes i bedrift, som omsetter eller tilbereder nærings- eller nydelsesmidler, må ikke forurennes ved vask eller på annen måte eller ha tilsig fra uthus, gjødselbinge, avfallsdyngre eller lignende.

Det samme gjelder vassløp ovenfor det sted hvor en tar vann som nevnt.

V. Om forurensning av luften.

§ 12. Aktes bedrift satt i gang som ved stank eller giftige gasser kan forurense luften eller som det på annen måte kan være frykt for vil bli til skade for arbeidernes eller naboenes helse skal planen på forhånd forelegges for helse-rådet og vedkommende være pliktig til både ved anlegget og driften å rette sig efter de pålegg helserådet gir for å fjerne sanitære misligheter.

Bedrift av dette slags som er i virksomhet er underkastet helserådets tilsyn og vedkommende har å etterkomme de pålegg helserådet gir for å forebygge sanitære misligheter.

VI. Om skadelige salgsvare.

§ 13. Til bruk for mennesker må der ikke falbys, selges eller på annen måte overdras bedervede eller sundhetsskadelige nærings- eller nydelsesmidler og heller ikke bruksgjenstander som kan være skadelige for sundheten, fordi de inneholder giftige bestanddeler.

Det er forbudt å selge nærings- eller nydelsesmidler som er tilsatt noget stoff, som av helserådet anses skadelig for sundheten, eller som er skikket til å skjule at vedkommende vare er bedervedet.

20 febr. Inntil de pågjeldende mangler er rettet kan helserådet forby at der blir solgt nærings- og nydelsesmidler som kommer fra eller falholdes på steder, hvor der ikke blir iakttatt den tilbørlige renlighet ved varenes tilvirkning, behandling, oppbevaring eller forsendelse.

Helserådet er i oiemed som nevnt i denne paragraf berettiget til å fordre utlevert de fornødne prøver, som eieren dog kan kreve betalt etter almindelig pris, hvis det ikke viser sig nødvendig å skride inn overfor vedkommende vare. Helserådet kan midlertidig forby salg og annen overdragelse av nærings- og nydelsesmidler som er kommet fra eller selges fra steder, hvor der blandt mennesker eller dyr forekommer tilfelle, eller finnes noen bacillebærere, av farlig smittsom sykdom, som kan utbres med varene.

Hvor det er nødvendig kan helserådets ordfører skride inn på helserådets vegne, men han må snarest mulig forelegge saken for helserådet. Dette kan beslutte, at varer som finnes skadelige skal tilintetgjøres eller på annen måte uskadeliggjøres på vedkommende selgers bekostning.

§ 14. Fjøs skal være lyse. De skal holdes rene og vel luftet. Storrengjøring minst en gang om året. Vaskning av gulv, vegger og tak og alt inventar med grønnsåpe og varmt vann og utluftning med gjennemtrenk i flere dager.

Kjørene skal holdes rene. Melkekar og melk må behandles med den største renlighet. I ethvert fjøs skal der være en vaskevannsstol med vaskefat, såpe og rent håndklær.

Den som melker skal være iført et rent hvitt armforklær og skal før melkningen såpevaske sine hender og vaske eller tørre av koens jur og spener med ren, hvit klut. Melken må snarest bringes ut av fjøset. Melk må ikke oppbevares i beboelsesrum. Kan dette ikke undgås må de kar som den oppbevares i være tildekket. Under ingen omstendighet må dog melk oppbevares i soverum eller i rum hvor syke opholder sig.

Ved sykdom blandt besetning eller mistanke om smittsom sykdom i husstand skal alt salg av melk stanses og forholdet meldes til nærmest boende helserådsmedlem, som nærmere skal undersøke saken og gjøre innberetning herom til helserådets ordfører.

§ 15. For utsalgssteder og bedrifter som fører matvarer tilsalgs f. eks. slakterier, meierier, pølsemakerien, melkeutsalg, bakerier og landhandlerier gjelder særlig:

a. Lokalenes vegger, gulv og tak skal holdes rene. De skal holdes fri for ond lukt og støv og må ikke brukes til beboelsesrum eller soverum. Likeledes må alt inventar holdes omhyggelig rent.

- b. Spyttbakker fylt med sagmugg, sand eller lignende skal 20 febr til enhver tid finnes i lokalene og disse må daglig tømmes og rengjøres. Plakater om at spytning på gulvet er forbudt skal også til enhver tid være opslått i lokalene.
- c. Der må i samme rum ikke opbevares stoff, som kan gi næringsmidlene lukt og smak.
- d. Matvarer skal utleveres kjøperen innpakket i rent pakk-papir.
- e. Betjeningen skal ha lettvinnt adgang til å vaske hendene med rent vann og i bakerier, meierier og slakterier være iført ren hvit overklædning.

Nye anlegg og reparasjoner av bakerier, meierier, slakterier, pølsemakerier, melkutsal og lignende bedrifter skal anmeldes til helserådets ordfører på forhånd. Sådanne anlegg skal ha cementgulv og oljemalte, panelte vegger og tak samt forsynes med tilstrekkelig ventilasjon.

§ 16. Kjøtt av syke dyr må ikke frembys til salg uten at det er undersøkt av autorisert dyrlæge og av ham ved skriftlig erklæring godkjent som anvendelig til menneskeføde.

VII. Om smittsom sykdom.

§ 17. Rum hvor smittsom sykdom er forekommet må ikke overlates andre til eiendom eller bruk, før de er desinfisert.

§ 18. Når tuberkuløse syke flytter skal dette meldes til ordføreren i helserådet. Anmeldelsesplikten har den som den syke flytter fra, og den syke selv.

§ 19. For personer som utsettes i forpleining fra fremmede kommuner må skaffes lægeattest for, at de ikke lider av akutt smittsom sykdom, før de mottas på forpleiningsstedet. Denne attest sendes helserådets ordfører. Såfremt de lider av sådan sykdom, må forholdet først godkjennes av helserådets ordfører.

§ 20. Barn som lider av smittsom hudsykdom som skurv, skabb (fnatt) eller ringorm på hendene, eller som er befengt med utoi, må ikke besøke skolen før de er helbredet.

VIII. Almindelige bestemmelser.

§ 21. Helserådet avgjør hvilke strøk er å anse som tett bebygget.

§ 22. Helserådet kan gi dispensasjon fra disse forskrifter.

§ 23. Et eksemplar av disse forskrifter skal til enhver tid finnes hos helserådets medlemmer til eftersyn for dem, som ønsker å gjøre sig bekjent med dem. Likeledes skal de utdeles i rikelig antall, så almenheten blir bekjent med dem.

20 febr.

Kongelig resolusjon, hvorved i medhold av § 18 i lov angående saltvannsfisket i Finnmark av 3 august 1897 bestemmes som gjeldende inntil videre, at det i Sneffjord, Måsøy herred, Finnmark fylke innenfor Pettersnes på fjordens østside og Lervik på dens vestsida skal være forbudt i månedene mars og april til fangst av skrei å bruke slepenot (dragnet).

 Utgiver: Byråchef Young.

Grøndahl & Søn boktrykkeri. Oslo.